

e o a una a: així ho transcriu *PAlc.*, si bé posant aquesta vocal damunt la u etc., a tall de diacritic. Per consegüent els nostres oïen quelcom semblant a *-maseúd* o *-maseod*, que en part patollaven com *-maçuet*. Els uns ometien la dèbil *-d* final, d'on *-masió*, i d'altres la canviaven en *-t*.

HOMÒNIM. Una alqueria antiga d'aquest nom, avui és una partida *Benimassòt* del te. de la ciutat de València, que s'estén des del camí real de Madrid, fins a la «carrera de Melilla»: és tota la zona a l'esq. d'aqueix camí real, des de la «Creu Cuberta» i «La Torre» (inf. de La Creu Cuberta) (J.G.M., 1963). Ja figura en molts passatges del *Rept.*, amb les grafies, *Benimazobot* (Bof., p. 166, doble vocal on retrobem l'efecte del *'ain* comentat supra) com alq. de València imprecisada; i en les pp. 202, 203, 264, 274, 284 i 285, com situada en direcció a «Castelló de l'Albufera».

Beni- és el plural de *Ibn-* o *Ben-* 'fill', i amb aqueix *Ben M.*, el tenim ben documentat com a nom de personatges andalusís, entre ells un de valencià: *'Abd al-gâmad Ben Mas'ûd an-Nahûi* en la Tecmla d'Abenalabbar (c. 1240), nº 2158. Un altre *Ibn Mas'ûd*, és un poeta, herbolari i droguista, autor dels onze poemes estudiats per García Gómez i Fdo. de la Granja en *Al-Andalus*, vol. XXXVII. Era de Màlaga o de Còrdova, i c.1010-1016 ja era vell, si bé degué viure fins més tard, i tingué tracte amb *Ben Pequenno*, que fou el visir de Màlaga assassinat l'any 1040.

Mas'ûd és un nom comú, pròpiament participi passiu del verb *sa'ad* de l'àrab comú 'facilitar, ajudar'; i, com a NP, és d'ús pan-aràbic, des de l'Aràbia Central fins a Egipte, Algèria (Hess, Socin, Littmann, *GGAlg.*) i Espanya (també el femení *Mas'ûda*: Hess, *GGAlg.*).

D'aquí el NP català *Massot*, que és un dels arabismes que entre nosaltres feren (i fan) més forrolla, des de temps remots, en tot el domini de la nostra llengua —el seu sign. de bon averany potser ho facilità. En el Barcelonès: 1023: «Stefanus *Maçot*, monacus» (*Cart.St.Cugat*, II, 141); si aquest es féu frare, un altre era assaonador: «*Mazota*, pellipario de Barchna» (ib. III, 415); i vist l'origen morisc, és natural que de primer fos considerat malnom o «alias»: «Godmar Mâger, quem vocant *Maçob*» a. 1080 (*Cart.S.C. II*, 365); 1382: Francisc *Maçot*, l'agutzir de la mar a Bna. (Rubió, *Diplomatari de l'Or.Català*, 566.569). I naturalment, molt en les terres del Migjorn: a Tortosa, en l'a. 1285: En *Massòt* Cortina (*BABL VII*, 251). Na *Massot* o «Talaia de *Massot*» a Capdepera (XLI, 183.19), que ja figura en el mapa Despuig (i *Masc. 22E1*).

Però també, i des d'antic, a la Cat. Nord: *Massot*, *Massota* i *Massotí* NPP en el Capbreu d'Argelers a. 1292 (*Cerca III*, 1959, 56). Interessa espt. aqueixa forma derivada *Massotí*, que pogué formar-se ja en l'àrab dels moriscos com un adjectiu *nisha* en -î:

avui és cognom típic de Mallorca (D.Miquel *Massuti*, amic d'A.M.Alcover, *B DLC*, 1902, 22). Però antigament apareix en el Nord: 1303, «Arnaldo *Massotí*, sacrista Perpiniani» (*Cartoral* de Vfr. de Conflent, fº 18vº); si bé, essent a prop de mar tant Perpinyà com Argeles, i pertanyents al reialme de Mallorca, potser eren tanmateix d'origen insular. El femení que hem vist a l'Àfrica i Aràbia, també en el Rosselló: «Los de la *Massota*», te. Maurellàs (XXIV, 15, 27º03'x84). Mas de la *Massota* a Cameles (XXVII, 53.2) 22x). Joan *Massotte*, cirurgià de Perpinyà, S.XX, però nadiu de Trullars (XXVII, 86.9).

MASSOTERES, poble de Segarra, uns 20 k.al N.de Cervera i altre tant O. de Calaf, ja prop de Guissona.

Pron. masutères a Freixenet, Casac. 1920; *masotères* a Cabanabona (1931, LL, 29, p.222), id. a Pallargues, 1964 (XLII, 101b7); i en l'enq. de 1964 al poble mateix (XLII, 156-8).

MENCIONS ANT. 1372: *Maçoteres* (Serra V., *Pinós i Mpl.* i, 144); 1377: id. (ibid., p. 193).

ETIM. Crec que no hem de vacil·lar a veure-hi un derivat del NP *Massot* (provinent de l'àrab). Es tracta d'un tipus toponímic derivatiu conegut, si bé més estès a França, que entre nosaltres, pel qual es denominaven les propietats d'un personatge amb el seu nom augmentat amb el sufix *-ARIA* (fr. *-ière*); cosa que després sovint es convertia en el nom d'una població, com *La Richardière*, o *La Berthelière* mun. del dept. Deux-Sèvres, derivat de *Berthier*; *La Richardais* (Ile-et-Vilaine), *La Glubertièrre* (Vendée); i també en plural, *Gatuzières* (Lozère), *Gattières* (Alps-Mar.), *Ardillières* (Charente-Inf.), *La Floconièrre* (Vendée), *La Fidelaire* (Eure).

Poc diferents d'altres com *Laroque-Timbaut*, *Larroque-Engelin*; i els del tipus en *-encs*, tan escampat per totes les terres d'Oc (*Navarrencs*, *Rabastencs* (HPyr.i Tarn).

Els quals també llançaren només alguns brots en el Principat, antigament. *Rodebaldencos*, *Rodbertencos*, estudiats per Aebischer (*Top.* 25). En fi, el cat. *La Ricardera*, veïnat dependent de Folgueroles (*E.T.C. I*, 245, 117). Tots ells derivats de NPP compostos amb NPP. A França, sempre NPP germànics.

No és estrany, però, que entre nosaltres, junt amb els germànics, hi hagi aquesta formació, paral·lela, però derivada d'un arabisme. Que *Massoteres* venia d'uns *Massot* propietaris en aqueixa zona, en tenim una contra-prova en el nom d'un veïnat «a *Massots*», nom que recullo en l'enq. de Vilella, te. Llanera de Sols., situat 15 k.al NE. de *Massoteres*.

Descartem, doncs, la pensada que *Massoteres* pogués ser contracció d'un «Mas de *Soteras*», majorment tenint en compte que les grafies *Maçoteres*, citades supra, serien incompatibles amb *Soteras*, derivat de *SUBTUS*; i coincideixen amb la ç, pròpia de